

С обективност и принципност се отличаваха неговите преценки за хората и явленията. След излизането на „Железният светилник“ на Д. Талев Димов се изрази пред мен: „Така майсторски го е написал!“ Понеже сам Димов се готвеше да пише роман за същите борби на нашия народ срещу османското иго, за което имал доста събран материал, той продължи: „Много съм затруднен след „Железният светилник“ - ако напиша замисления от мен роман, то той ще трябва да бъде по-хубав.“

За безпринципните вътрешни борби в различните институти той казваше: „Това е само едно увеличение на вътрешното триене без полезен ефект навън.“

Димов имаше голямо доверие в хората, с които работеше. Всички въпроси по организацията на работата в катедрата бе предоставил на мен - дори да пиша и подписвам доклади, планове и отчети от негово име-поради честото му отсъствие от катедрата.

Когато през пролетта на 1964 г. бе избран за председател на Съюза на писателите, той ми предостави изцяло работата по ръководството на катедрата. Аз изразих мнение, че там, в Съюза, ще му бъде много трудно - работа, свързана с голямо напрежение. Познавах го много добре - неговата стихия не бе организационната работа. Знаех, че той ще вложи всичките си сили като председател и че работата му в Съюза ще върви много добре, защото иначе той не можеше.

Разправяше ми как като председател писателите са го занимавали и с битови въпроси. Съпругата на един писател потърсила помощ от него: съпругът ѝ спял в кухнята, а не при нея. Един друг писател се оплакал на Димов, че негов колега е направил някаква инсинуация по адрес на евреите (този писател е евреин). „След като го повиках (аз не споменавам нарочно имената на тези писатели) - ми разказа Димов, - и говорихме близо два часа за това грешно изказване, на тръгване той ми процитира някаква народна мъдрост, че „когато се качи свиня на гърба, то...“, с което потвърди своята позиция - така два часа разговор се оказаха съвсем изгубени“.

Работата в Съюза костваше на Димов много напрежение и постоянна заетост и го отвличаше от грижите за здравето му. Когато го виждах в Съюза, го намирах винаги зает, уморен, в кабинет, пълен с тютюнев дим. Последната ми среща с него бе два дни преди фаталното му заминаване за Букурещ. Донесе ми в катедрата папка с трудове на един колега за хабилитиране, с молба